

прѣкараме тукъ, на позицията, ни привеждаше въ отчаяние. Това отчаяние още повече се усилваше отъ съзнанието, че и да бѣде прѣвзета Шипка и да настѣпятъ рускитѣ войски напрѣдъ, ний пакъ ще си останемъ привързани о нашитѣ колиби. Най много, което можахме да очакваме, бѣше да ни премѣстятъ въ нѣкое село, или градъ да чакаме, до гдѣто се стопли врѣмето или — получимъ нуждното обмундирование.

На 26-й Октомврий Штабсъ Ротмистра Чиляевъ, по случай прѣименуванието му въ чинъ Майоръ, даде обѣдъ на офицеритѣ, на който бѣха и Князь Вяземски, Графъ Толстой и Графъ Келлеръ. Обѣда бѣше твърдѣ богатъ. На една маса, покрита съ чиста бѣла покривка, бѣха наредени разни закуски: черъ хайверъ, разни риби, салами, жамбони, сирене швейцарско, голандско, омари, краставички маринатъ и други; ракии: поповка, конякъ, киросо, мароксинъ и пр.; вино: мѣстно, бордо и даже шампанско. Слѣдъ закуската, подадоха бульонъ съ пирожки, котлети съ консервиранъ грахъ, печена гъска, мисирка, а най подиръ и разни сладки. Шампанското се смѣни съ любимата „жжонка“, която се приготви тукъ же на масата.

Испърво, както винаги това бива, разговора не бѣше твърдѣ оживленъ. Но малко по малко, подъ влиянието, испърво, на ракията, а послѣ и на червеното вино, язицитѣ започнаха да се развързватъ, а въ края на обѣда, когаго се започнаха наздравицитѣ, разговора става общъ. Пиха се наздравици за гоститѣ, за генералитѣ: Столѣтовъ, Скобелевъ и Гурко. Нѣкои отъ офицеритѣ до толкова се бѣха развеселили отъ разнитѣ шартрѣози и ликьори, а подиръ — и насмукали прѣзъ сламка съ жжонка, щото, съ своитѣ остроумни раскази и рѣчи, размиваха всичката компания. Не малко размиваше компанията съ своитѣ рѣчи и остроти Поручикъ Поражецки, сжщия, когото казацитѣ бѣха приели за „черкезъ“.

Слѣдъ като раскритикуваха нашитѣ дѣйствия подъ Плѣвенъ, — едни произнесоха окончателната си присѣда надъ едного отъ началницитѣ, втори, напротивъ, обвиняваха други, а не тоя началникъ; разговора по-